

Arrest

nr. 223 249 van 26 juni 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. COLMAN
Sint-Lievenslaan 172
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 februari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 april 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat P. ROELS *loco* advocaat R. COLMAN en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 2 september 2015 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 4 september 2015 om internationale bescherming. Op 31 januari 2018 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashtun van etnische origine te zijn. U bent een soennitische moslim. U bent geboren op 1 januari 1995 in het dorp Tizin, in het district Surobi van de provincie Kabul. U woonde daar samen met uw ouders, twee broers en één zus.

Op een dag in juni 2015 kwamen de taliban naar uw school en zeiden ze tegen uw klas dat jullie de ongelovige taal niet mochten leren. Jullie moesten naar de moskee gaan om daar te studeren. U zou daar ook aan jihad moeten doen. U zei dat u dit niet wou doen en dat u wou blijven studeren. U ging naar huis en vertelde dit tegen uw moeder.

Vier à vijf dagen later kwamen de taliban opnieuw naar uw school. Ze zeiden dat ze een hinderlaag aan het plannen waren voor tijdens de avond en dat u moest meekomen. U zei dat u niet mee wou gaan en dat u gewoon wou studeren. De taliban sloegen u op uw arm en vroegen of u bang was voor de ongelovigen. U ging naar huis en vertelde alles aan uw moeder. U mocht van haar niet meer naar school gaan maar moest in de plaats naar de moskee gaan.

Terwijl u in de moskee studeerde, waren de taliban op zoek naar u. Toen u naar huis ging na de les in de moskee, vonden ze u en begonnen ze u opnieuw te slaan omdat u hen verraden had. Twee à drie dagen later, kwamen ze zelfs naar uw huis. U was aan het werken op uw veld en kon ontsnappen doordat uw jongere broer u kwam verwittigen. U ging naar het huis van uw grootmoeder. Later die dag, in de avond, gingen uw moeder en uw broer R. (...) naar het huis van uw oom langs moederskant. Ze legden de situatie uit aan hem en er werd besloten om u te laten vluchten

Uw oom langs moederskant regelde uw vertrek uit Afghanistan. Rond juni 2015 verliet u Afghanistan. U kwam op 2 september 2015 toe in België en diende op 4 september 2015 uw asielaanvraag in.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u door de taliban gedood te worden.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw vader zijn taskara neer en de enveloppe waarin deze verstuurd werd.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, wordt vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. De redenen daarvoor zijn dat er geen geloof gehecht wordt aan de door u ingeroepen vervolgingsfeiten en dat de situatie in uw herkomstregio niet noopt tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat uw algemene geloofwaardigheid wordt aangetast door uw poging de Belgische autoriteiten te misleiden over uw leeftijd. U stelde geboren te zijn op 30 september 1999 en dus ongeveer zestien jaar oud te zijn bij aankomst in België (fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling). Uit de gedane leeftijdsbepaling blijkt echter dat uw leeftijd op 9 september 2015, 20,6 jaar was met een standaarddeviatie van twee jaar en dat u dus in elk geval meer dan 18,6 jaar oud was op dat moment.

Gezien u stelt dat uw problemen met de Taliban acht tot tien dagen voor uw vertrek uit Afghanistan begonnen (CGVS, p.25) en gezien uit uw administratief dossier kan worden afgeleid dat u midden 2015 het land verliet (fiche niet begeleide minderjarige vreemdeling; verklaring DVZ, punt 31), moet u rond de achttien jaar oud geweest zijn op dat moment. Het komt dan ook onwaarschijnlijk over dat u op dat moment in het vierde jaar van de lagere school zou zitten (CGVS, p. 15). Uw verklaring daarvoor, dat er niemand anders was dan u om op de velden te werken en dat er sowieso weinig werk is op het veld, komt niet coherent over, deze uitleg kan niet verklaren waarom u niet eerder naar school ging. U stelt dan dat vijf of zesjarigen 'daar' niet naar school mogen gaan, enkel tien tot twaalfjarigen. Geconfronteerd met het feit dat dit niet klopt in de Afghaanse context stelt u dat u enkel over uw dorp spreekt (CGVS, pp. 22-23). Deze verklaringen kunnen niet overtuigen. Temeer daar de manier waarop

u de situatie op school en met de taliban beschrijft, niet overeenstemmen met een leeftijd van achttien jaar. Zo stelt dat u, als de taliban u op uw arm had geslagen of op een andere keer had geslagen, naar huis liep en tegen uw moeder begon te wenen (CGVS, pp. 20-21). Ook stelde u dat u mishandeld werd in de moskeeschool, waar de leraar u vaak op uw kleine vinger sloeg met een stok (Vragenlijst CGVS, p. 2). Dit zijn allemaal situaties die moeilijk te verenigen zijn met de leefwereld van een achttienjarige landbouwer die de velden bewerkt voor het hele gezin. De geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten wordt hierdoor ernstig aangetast.

Ook wordt de aannemelijkheid van uw hele verhaal sterk aangetast doordat het tegen alle logica indruist dat u zou geloven aan rekrutering door de taliban te ontsnappen door naar de moskeeschool te gaan. U stelde heel duidelijk dat de Taliban naar de gewone school kwam en de leerlingen aanspoorde om naar de moskeeschool te gaan en met hen mee te komen om jihad te doen. Later, nog steeds op de gewone school, wilden ze u dwingen om mee te gaan vechten en toen u niet wilde sloegen ze u op uw arm. Daarna ging u op aanraden van uw moeder toch naar de moskeeschool (CGVS, pp. 20-21). Als het de Taliban waren die u de leerlingen absoluut naar de moskeeschool wilden sturen kan slechts worden verwacht dat dit net bijdraagt tot hun intentie de leerlingen onder hun invloedssfeer te brengen. Het is overigens genoegzaam bekend dat vele moskeescholen rekruteringspoelen voor de taliban zijn. Dat u en uw ouders hiervan in het geheel niet bewust zouden zijn is in de Afghaanse context iet geloofwaardig.

Daarnaast zijn er verschillende tegenstrijdigheden in uw verhaal tussen uw verklaringen tijdens het gehoor op het CGVS, deze in de Vragenlijst van het CGVS die bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) werd ingevuld en deze in de fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling.

Eerst en vooral zijn uw verklaringen over de laatste keer dat de taliban u sloegen niet samenhangend. Tijdens uw relaas op het CGVS vertelt u namelijk dat de taliban u kwamen zoeken in de moskee. Daar vroegen ze u waarom u niet meer naar school ging. U zei dat u stopte met school omdat u de taal van de ongelovigen daar leerde. De taliban zeiden dat u hen verraden had en toen u naar huis ging, begonnen ze u hard te slaan. Eenmaal thuis vertelde u alles aan uw moeder. Zij werd boos want ze lieten u niet met rust op school en ook niet in de moskee (CGVS, p. 21). Wanneer er later in het gehoor dieper wordt ingegaan op dit element in uw verhaal, vertelt u opeens iets compleet anders. Daar verklaart u dat u nooit heeft gezegd dat de taliban u heeft geslagen toen u terugkeerde naar huis (CGVS, p.29). U wordt geconfronteerd met het feit dat u tijdens uw vrij relaas meer dan vijf regels lang verteld hebt over de taliban die u in de moskee kwamen opzoeken en die u achteraf geslagen hebben. Er wordt u ook gevraagd om uit te leggen waarom u uw verklaringen aanpaste (CGVS, pp. 29-30). U blijft ontkennen dat u dat tijdens uw vrij relaas gezegd had. Het feit dat u deze tegenstrijdigheid niet kunt weerleggen is nefast voor de geloofwaardigheid van uw verhaal. U slaagt er dus niet in om coherente informatie neer te leggen rond de vervolging die centraal staat in uw asielrelaas.

Dit wordt bevestigd door het aantal tegenstrijdigheden die te vinden zijn tussen uw verklaringen bij DVZ, in de fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling en in het gehoor bij het CGVS. Zo vertelt u bij DVZ dat u naar de moskee moest gaan van de taliban. Daar werd u mishandeld door M. R. (...) en werden er mensen gerekruteerd om jihad te doen (Vragenlijst CGVS vraag 5). In de fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling verklaart u ook dat u de school verliet omdat u werd lastig gevallen door de taliban. U ging naar de moskee waar de taliban regelmatig langskwamen en rekruteerden (fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling, p.4). Ook in het gehoor op het CGVS vermeldt u dat de Taliban u kwam zoeken in de moskee (CGVS, p. 21). Zoals reeds vermeld, vermeldt u telkens de taliban die langskwamen in de moskee. Dat u daarna ontkent dat u ooit gezegd heeft dat de Taliban in de moskee kwam, tast u uw geloofwaardigheid ernstig aan (CGVS, p.30).

Daarnaast bent u ook niet coherent in uw verklaringen die u aflegt over de slagen die u kreeg in de moskee. Zo stelde u tijdens uw interview bij DVZ dat u in de moskee door M. R. (...) werd geslagen (Vragenlijst CGVS vraag 5). Tijdens het gehoor bij CGVS zegt u dat u door M. Z. (...) werd geslagen (CGVS, p.28). Er werd u gevraagd of M. Z. (...) een andere naam had (CGVS, p.28) waarop u antwoordt dat M. Z. (...) de mawlawi was van uw moskee en M. R. (...) de mawlawi van de grote moskee. U bevestigt dat u les kreeg van M. Z. (...), dat hij u sloeg telkens u een fout maakte en dat hij de enige persoon was die u in de moskee geslagen heeft (CGVS, p.28). U wordt geconfronteerd met de informatie die u bij DVZ gaf maar opnieuw trekt u in twijfel dat u dat ooit hebt gezegd. U zegt dat u zeker Zaher hebt gezegd bij DVZ en dat u niet liegt (CGVS, p.29). Gezien u doorheen drie verschillende interviews geen samenhangend verhaal kunt vertellen, kan uw verhaal niet als aannemelijk gezien worden.

Gelet op de bovenstaande vaststellingen slaagt u er niet in om uw verhaal aannemelijk te maken. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De taskara van uw vader en de enveloppe waarin die verstuurd werd hebben geen bewijskracht omtrent uw verhaal.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul province van 25 april 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt

voorts dat het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt zich voornamelijk concentreert in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en dit voornamelijk in de Uzbin vallei. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen geïsoleerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In wat zich aandient als een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS. 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS. 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. X).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. X van 2 mei 2012).

2. Meer concreet stelt verweerder in de bestreden beslissing (zie stuk 1) dat de precieze details van de verklaringen van verzoeker (zoals met betrekking tot waar en wanneer hij precies aangevallen en bedreigd werd, zijn school- en thuissituatie) niet coherent en tegenstrijdig zouden zijn en niet kunnen overtuigen, terwijl er maar liefst twee jaar verstrijkt tussen de aanvankelijke verklaring van verzoeker en het tijdstip van horen door verweerder, waardoor dit niet geheel onbegrijpelijk is, en meer nog, waarbij verweerder zelfs onterecht abstractie maakt van het gegeven dat de verklaring van verzoeker hoe dan ook gekleurd zijn in de traumatische ervaringen die hij meegemaakt heeft, waardoor het voor verzoeker hoe dan ook bijzonder moeilijk is om de gebeurtenissen exact weer te geven of daar een zinvolle uitleg (welke ook simpelweg niet steeds voorhanden is in zuiver irrationele gebeurtenissen) over te geven. Zo meent verweerder bijvoorbeeld de verklaring van verzoeker waarom hij pas later naar school ging en zijn dorpsituatie in de Afghaanse context af te wijzen als niet logisch, terwijl daar niet per se een logische reden achter dient te schuilen nu dezelfde logica helemaal niet transponeert of voorhanden is of moet zijn in de Afghaanse context. Meer nog, verweerder acht het nodig te stellen dat het ongeloofwaardig is dat een man van 18 jaar oud na fysieke aangevallen geweest te zijn naar huis liep

om bij zijn moeder te wenen, gelet op zijn leeftijd. Verweerder gaat bij dit alles bovendien voorbij aan artikel 48/3, §5 van de Wet van 15 december 1980: "(...)".

Anderzijds stelt verweerder in de bestreden beslissing dat uit de voorliggende gegevens niet blijkt dat de veiligheid van verzoeker in zijn specifieke regio van herkomst (zijnde het Surobi district) niet gegarandeerd zou kunnen worden. Alhoewel verweerder toegeeft dat overeenkomstig het UNHCR rapport ("UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan") de veiligheid in Afghanistan verslechterd is (op pagina 16 van het rapport staat zelfs te lezen dat 2015 de hoogste percentages van burgerlijke slachtoffers kende, en humanitaire hulp en indicatoren kritiek laag zijn (zie pagina 26), met onderrapportage van rekrutering onder dwang (zie pagina 44)), stelt verweerder dat dit niet van toepassing zou zijn op de specifieke regio van verzoeker, en dat verzoeker ook steeds intern zou kunnen vluchten.

Een eenvoudige raadpleging van verschillende nieuwszenders op het internet geeft aan dat zowel op het ogenblik dat verzoeker naar België is gevlucht als op heden de situatie in en rond Kabul, en ook specifiek in het Surobi district waar verweerder van afkomstig is, onveilig is (zie stuk 3). Meer nog, in de bestreden beslissing verwijst verweerder zelf naar het gegeven dat de provincie Kabul niet of weinig tot de conflictzone zou behoren, doch het conflictgerelateerd geweld zich zou concentreren in het Surobi district. Dit is enigszins tegenstrijdig, nu het Surobi district zich in Kabul bevindt, en het dorp van verzoeker, Tizin, meer specifiek in het Surobi district, waarvan verweerder zelf aangeeft dat dit zich in de conflictzone bevindt. De stelling van verweerder, volgens wie Kabul zich in het centrum van Afghanistan bevindt en de conflictzone meer naar het oosten, gaat voorbij aan het gegeven dat Surobi zich ten oosten in Kabul bevindt, en dus niet alleen op grond van de eigen stelling van verweerder een conflictzone blijkt te zijn, maar ook volgens de recente berichtgeving van betrouwbare nieuwszenders (zie stuk 3). Het rapport waar verweerder naar verwijst uit 2017, is derhalve niet gedateerd, of minstens verkeerd geciteerd door verweerder. Gelet op deze vaststelling blijkt interne bescherming of intern vluchten ook nihil.

Uit het gegeven dat uit de nieuwszenders blijkt dat er incidenten hebben plaatsgevonden op het ogenblik dat verzoeker naar België vluchtte en in de maanden voordien, blijkt niet alleen dat het relaas van verzoeker wel degelijk aannemelijk is, uit de recente berichtgeving blijkt verder meer dat ook op heden het aannemelijk is dat de veiligheid van verzoeker geenszins gegarandeerd kan worden. Deze objectieve, betrouwbare en welgekende nieuwszenders zijn bovendien eenvoudig te raadplegen en zouden door een normaal en zorgvuldig overheid dan ook geraadpleegd dienen te zijn. Het besluit van verweerder volgens welke er "geen reëel risico om het slachtoffer van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict" staat dan ook in schril contrast met de kop van het nieuwsartikel van CNN d.d. 22 januari 2018 (derhalve daterende van 9 dagen voor de bestreden beslissing): "(...)" (zie stuk 3 - vrije vertaling: "Na de aanval op het Kabul hotel, is het ergens nog veilig in de Afgaanse hoofdstad?").

Het is bijgevolg onjuist - en strijdig met artikel 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 - om de asielaanvraag tot verblijfsmachtiging af te wijzen enkel omdat verweerder niet over de juiste informatie beschikte, minstens deze (eenvoudig te raadplegen) informatie niet heeft geraadpleegd én de bestreden beslissing derhalve niet afdoende, en zelfs tegenstrijdig gemotiveerd heeft.

Verweerder schendt derhalve artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens in samenhang met artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980, alsook de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginselartikel.

De verbreking van de bestreden beslissing dringt zich om die reden dan ook op. minstens in het licht van de gebrekkige motivering van de bestreden beslissing mits beoordeling op onzorgvuldige wijze."

2.1.2. In wat zich aandient als een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"1. De beslissing tot afwijzing van een asielaanvraag en tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming, genomen op grond van artikel 48/3 en 48/4 van de Wet van

15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is discretionair.

2. Meer in het algemeen dient verweerder bij zijn bestreden beslissing rekening houden met het recht op gezinsleven, zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM.

De bestreden beslissing volgt pas twee jaar en half na de asielaanvraag. In die twee jaar en half heeft verzoeker het nodige gedaan om in te burgeren, en heeft hij zich ook gehecht aan België en wenst hij hier zijn belangen verder te situeren (zie stuk 2).

Gelet op de jonge leeftijd van verzoeker kan de bestreden beslissing dan ook bezwaarlijk de toets van proportionaliteit doorstaan. Derhalve is de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd en schendt het de materiële motiveringsplicht en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel en het beginsel van proportionaliteit.

Voor zover het eerste middel als ongegrond zou verworpen worden dient een verbreking van de bestreden beslissing zich dan ook op grond van het tweede middel.”

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- een attest van leerpunt van 7 februari 2018 (stuk 2);
- verschillende internationale persberichten (stuk 3)
- een fotokopie van zijn attest van immatriculatie (stuk 5).

2.2.2. Op 17 mei 2019 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij met referenties naar het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van UNHCR van 30 augustus 2018, het EASO Country of Origin Information Report “Afghanistan. Security Situation” van december 2017, p. 1-68, en de update van mei 2018 van dit rapport, p. 1-34, de “Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis” van EASO van juni 2018, p. 1, 71-77 en 83-84, en de COI Focus “Afghanistan – Veiligheidssituatie in het district Surobi (provincie Kabul)” van 25 april 2019.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.3. Ontvankelijkheid van de middelen

In de mate dat verzoeker in het eerste middel aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Het eerste middel is in deze mate niet-ontvankelijk.

2.3.4. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Verzoeker verklaart te vrezen dat hij door de taliban gedood zal worden. Deze zouden op een dag naar zijn school gekomen zijn en gezegd hebben dat hij en zijn klasgenoten de ongelovige taal niet mochten leren en naar de moskee moesten gaan om daar de studeren. Verzoeker zou daar ook aan jihad

moeten doen. Verzoeker zou hebben gezegd dat hij dat niet wou doen en dat hij wou blijven studeren. Daarna zou hij dat thuis verteld hebben aan zijn moeder. Verzoeker verklaart verder dat de taliban vier à vijf dagen later opnieuw naar zijn school kwamen en zeiden dat ze een hinderlaag aan het plannen waren voor tijdens de avond en dat hij moest meekomen. Verzoeker zou hebben gezegd dat hij niet mee wou gaan en dat hij gewoon wou studeren, waarop de taliban hem op zijn arm sloegen en hem vroegen of hij bang was voor de ongelovigen. Verzoeker zou naar huis zijn gegaan en alles aan zijn moeder hebben verteld, waarna hij van zijn moeder niet meer naar school mocht gaan en in plaats daarvan naar de moskee moest gaan. Verzoeker verklaart dat de taliban naar hem op zoek waren terwijl hij in de moskee studeerde, dat ze hem vonden toen hij na de les naar huis ging en dat ze hem opnieuw begonnen te slaan omdat hij hen verraden had. Twee à drie dagen later zouden ze zelfs naar zijn huis gekomen zijn, maar kon verzoeker ontsnappen doordat hij op het veld aan het werken was en zijn jongere broer hem kwam verwittigen. Verzoeker zou naar het huis van zijn grootmoeder gegaan zijn en later die dag werd besloten om hem te laten vluchten.

Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat er geen geloof wordt gehecht aan de door hem ingeroepen vervolgingsfeiten, nu (i) vooreerst zijn algemene geloofwaardigheid wordt aangetast door zijn poging om de Belgische autoriteiten te misleiden over zijn leeftijd en het onwaarschijnlijk overkomt dat hij op het moment dat hij zijn land verliet in het vierde jaar van de lagere school zou zitten, (ii) het tegen alle logica indruist dat hij zou geloven aan rekrutering door de taliban te ontsnappen door naar de moskeeschool te gaan, (iii) er verschillende tegenstrijdigheden in zijn verhaal zijn tussen zijn verklaringen tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS), deze in de vragenlijst van het CGVS die bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) werd ingevuld en deze in de fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling, en (iv) de *taskara* van zijn vader en de enveloppe waarin die verstuurd werd geen bewijskracht hebben omtrent zijn verhaal.

Verzoeker slaagt er niet in voorgaande motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten of te weerleggen.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker nalaat zijn relaas te staven aan de hand van bewijskrachtige stukken. De door hem voorgelegde *taskara* van zijn vader en de enveloppe waarin deze *taskara* verstuurd werd kunnen zijn relaas immers niet aantonen. Hetzelfde kan worden gesteld over het door verzoeker bij het verzoekschrift gevoegde attest van leerpunt (stukkenbundel verzoeker, stuk 2), de verschillende internationale persberichten (stukkenbundel verzoeker, stuk 3), die betrekking hebben op de algemene situatie in Afghanistan, doch niet op verzoekers persoonlijke situatie, en de fotokopie van verzoekers attest van immatriculatie (stukkenbundel verzoeker, stuk 5). Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van zijn verzoek geloofwaardig kunnen worden geacht.

Wat dit betreft, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze vaststelt dat verzoekers algemene geloofwaardigheid wordt aangetast door zijn poging de Belgische autoriteiten te misleiden over zijn leeftijd. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“U stelde geboren te zijn op 30 september 1999 en dus ongeveer zestien jaar oud te zijn bij aankomst in België (fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling). Uit de gedane leeftijdsbepaling blijkt echter dat uw leeftijd op 9 september 2015, 20,6 jaar was met een standaarddeviatie van twee jaar en dat u dus in elk geval meer dan 18,6 jaar oud was op dat moment.”

Dit motief vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar het door verzoeker volledig ongemeoid wordt gelaten, door de Raad overgenomen.

Aldus moet verzoeker ongeveer achttien jaar oud zijn geweest op het moment dat zijn problemen met de taliban begonnen en hij zijn land verliet. De commissaris-generaal maakt hierover in de bestreden beslissing de volgende pertinente bemerkingsen:

“Het komt dan ook onwaarschijnlijk over dat u op dat moment in het vierde jaar van de lagere school zou zitten (CGVS, p. 15). Uw verklaring daarvoor, dat er niemand anders was dan u om op de velden te werken en dat er sowieso weinig werk is op het veld, komt niet coherent over, deze uitleg kan niet verklaren waarom u niet eerder naar school ging. U stelt dan dat vijf of zesjarigen ‘daar’ niet naar school mogen gaan, enkel tien tot twaalfjarigen. Geconfronteerd met het feit dat dit niet klopt in de Afghaanse context stelt u dat u enkel over uw dorp spreekt (CGVS, pp. 22-23). Deze verklaringen kunnen niet overtuigen. Temeer daar de manier waarop u de situatie op school en met de taliban beschrijft, niet overeenstemmen met een leeftijd van achttien jaar. Zo stelt dat u, als de taliban u op uw arm had geslagen of op een andere keer had geslagen, naar huis liep en tegen uw moeder begon te wenen

(CGVS, pp. 20-21). Ook stelde u dat u mishandeld werd in de moskeeschool, waar de leraar u vaak op uw kleine vinger sloeg met een stok (Vragenlijst CGVS, p. 2). Dit zijn allemaal situaties die moeilijk te verenigen zijn met de leefwereld van een achttienjarige landbouwer die de velden bewerkt voor het hele gezin. De geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten wordt hierdoor ernstig aangetast.”

Met zijn vage betoog in het eerste middel dat “dezelfde logica helemaal niet transposeert of voorhanden is of moet zijn in de Afghaanse context”, slaagt verzoeker er niet in de voorgaande motieven te weerleggen of te ontcrachten. Tevens ziet de Raad niet in – en verzoeker licht niet toe – op welke wijze de commissaris-generaal bij zijn overweging dat verzoekers verklaringen dat hij naar huis liep en bij zijn moeder begon te wenen niet overeenstemmen met de leefwereld van een achttienjarige landbouwer die de velden bewerkt voor het hele gezin voorbij zou zijn gegaan aan het bepaalde in artikel 48/3, § 5, van de Vreemdelingenwet. Het komt verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen. Met voorgaand betoog blijft verzoeker wat dit betreft echter in gebreke.

Voorts kan worden opgemerkt dat verzoeker de volgende in de bestreden beslissing opgenomen motieven volledig ongemoeid laat:

“Ook wordt de aannemelijkheid van uw hele verhaal sterk aangetast doordat het tegen alle logica indruist dat u zou geloven aan rekrutering door de taliban te ontsnappen door naar de moskeeschool te gaan. U stelde heel duidelijk dat de Taliban naar de gewone school kwam en de leerlingen aanspoorde om naar de moskeeschool te gaan en met hen mee te komen om jihad te doen. Later, nog steeds op de gewone school, wilden ze u dwingen om mee te gaan vechten en toen u niet wilde sloegen ze u op uw arm. Daarna ging u op aanraden van uw moeder toch naar de moskeeschool (CGVS, pp. 20-21). Als het de Taliban waren die u de leerlingen absoluut naar de moskeeschool wilden sturen kan slechts worden verwacht dat dit net bijdraagt tot hun intentie de leerlingen onder hun invloedssfeer te brengen. Het is overigens genoegzaam bekend dat vele moskeescholen rekruteringspoelen voor de taliban zijn. Dat u en uw ouders hiervan in het geheel niet bewust zouden zijn is in de Afghaanse context (n)iet geloofwaardig.”

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Ten slotte wordt er in de bestreden beslissing nog op goede gronden gewezen op verschillende tegenstrijdigheden tussen verzoekers verklaringen tijdens het gehoor op het CGVS, zijn verklaringen bij de DVZ en deze bij het bureau MINTEH. De bestreden beslissing stelt hierover het volgende:

“Eerst en vooral zijn uw verklaringen over de laatste keer dat de taliban u sloegen niet samenhangend. Tijdens uw relaas op het CGVS vertelt u namelijk dat de taliban u kwamen zoeken in de moskee. Daar vroegen ze u waarom u niet meer naar school ging. U zei dat u stopte met school omdat u de taal van de ongelovigen daar leerde. De taliban zeiden dat u hen verraden had en toen u naar huis ging, begonnen ze u hard te slaan. Eenmaal thuis vertelde u alles aan uw moeder. Zij werd boos want ze lieten u niet met rust op school en ook niet in de moskee (CGVS, p. 21). Wanneer er later in het gehoor dieper wordt ingegaan op dit element in uw verhaal, vertelt u opeens iets compleet anders. Daar verklaart u dat u nooit heeft gezegd dat de taliban u heeft geslagen toen u terugkeerde naar huis (CGVS, p.29). U wordt geconfronteerd met het feit dat u tijdens uw vrij relaas meer dan vijf regels lang verteld hebt over de taliban die u in de moskee kwamen opzoeken en die u achteraf geslagen hebben. Er wordt u ook gevraagd om uit te leggen waarom u uw verklaringen aanpaste (CGVS, pp. 29-30). U blijft ontkennen dat u dat tijdens uw vrij relaas gezegd had. Het feit dat u deze tegenstrijdigheid niet kunt weerleggen is nefast voor de geloofwaardigheid van uw verhaal. U slaagt er dus niet in om coherente informatie neer te leggen rond de vervolging die centraal staat in uw asielrelaas.

Dit wordt bevestigd door het aantal tegenstrijdigheden die te vinden zijn tussen uw verklaringen bij DVZ, in de fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling en in het gehoor bij het CGVS. Zo vertelt u bij DVZ dat u naar de moskee moest gaan van de taliban. Daar werd u mishandeld door M. R. (...) en werden er mensen gerekruteerd om jihad te doen (Vragenlijst CGVS vraag 5). In de fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling verklaart u ook dat u de school verliet omdat u werd lastig gevallen door de taliban. U ging naar de moskee waar de taliban regelmatig langskwamen en rekruteerden (fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling, p.4). Ook in het gehoor op het CGVS vermeldt u dat de Taliban u kwam zoeken in de moskee (CGVS, p. 21). Zoals reeds vermeld, vermeldt u telkens de taliban die langskwamen in de moskee. Dat u daarna ontkent dat u ooit gezegd heeft dat de Taliban in de moskee kwam, tast u uw geloofwaardigheid ernstig aan (CGVS, p.30).

Daarnaast bent u ook niet coherent in uw verklaringen die u aflegt over de slagen die u kreeg in de moskee. Zo stelde u tijdens uw interview bij DVZ dat u in de moskee door M. R. (...) werd geslagen (Vragenlijst CGVS vraag 5). Tijdens het gehoor bij CGVS zegt u dat u door M. Z. (...) werd geslagen

(CGVS, p.28). Er werd u gevraagd of M. Z. (...) een andere naam had (CGVS, p.28) waarop u antwoordt dat M. Z. (...) de mawlawi was van uw moskee en M. R. (...) de mawlawi van de grote moskee. U bevestigt dat u les kreeg van M. Z. (...), dat hij u sloeg telkens u een fout maakte en dat hij de enige persoon was die u in de moskee geslagen heeft (CGVS, p.28). U wordt geconfronteerd met de informatie die u bij DVZ gaf maar opnieuw trekt u in twijfel dat u dat ooit hebt gezegd. U zegt dat u zeker Zaher hebt gezegd bij DVZ en dat u niet liegt (CGVS, p.29). Gezien u doorheen drie verschillende interviews geen samenhangend verhaal kunt vertellen, kan uw verhaal niet als aannemelijk gezien worden.”

In het eerste middel tracht verzoeker de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden, die alle steun vinden in de stukken van het administratief dossier, te vergoelijken door te stellen dat er maar liefst twee jaren verstreken zijn tussen zijn aanvankelijke verklaringen en het gehoor op het CGVS. Hiermee slaagt hij er evenwel niet in te overtuigen. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht het tijdsverloop, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan hebben. De vaststelling dat verzoeker er niet in slaagt om eenduidige verklaringen af te leggen over het gegeven dat hij al dan niet door de taliban werd geslagen toen hij van de moskee terug naar huis ging, over het gegeven dat de taliban in de moskee waren langsgelopen (waar hij zou zijn mishandeld) en over de persoon die hem had geslagen, ondergraaft op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas.

Zo verzoeker de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden in het eerste middel tracht te verklaren door te wijzen op de traumatische ervaringen die hij meegemaakt zou hebben, waardoor het voor hem “hoe dan ook bijzonder moeilijk is om de gebeurtenissen exact weer te geven of daar een zinvolle uitleg (welke ook simpelweg niet steeds voorhanden is in zuiver irrationele gebeurtenissen) over te geven”, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Verzoeker legt niet één medisch attest voor dat de door hem opgelopen trauma's zou staven.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden nood aan bescherming, is er geen reden om het vluchtrelaas te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.5. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hieraan geen geloof kan worden gehecht.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting naar Belgisch recht betreft van artikel 15, *sub c*, van de richtlijn 2011/95/EU, kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van verzoeker, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De Raad herinnert er aan dat hij *in casu* met volheid

van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risicoanalyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn.

In haar aanvullende nota van 17 mei 2019 zet verwerende partij op basis zeer recente landeninformatie over de provincie Kaboel, en ook meer specifiek over het district Surobi, vanwaar verzoeker afkomstig is, het volgende uiteen:

"Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan houdt het CGVS rekening met het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018 en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018.

Verweerder merkt hierbij op dat nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijd verspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op 'high profile' doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met 'high profile' doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in het land van herkomst van verzoekende partij, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar verzoekende partij afkomstig is. Gezien haar verklaringen met betrekking tot haar herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Surobi, provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan en wordt in de EASO Guidance Note bestempeld als een provincie waarvan niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld er dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Uit beschikbare informatie rapport blijkt dat de provincie Kabul ruw geschat 4,9 miljoen inwoners heeft en dat er in 2018 in de provincie 1866 burgerslachtoffers vielen. Het gros van deze slachtoffers, met name 1686, vielen in deze periode in de hoofdstad Kabul bij zelfmoord- en complexe aanslagen. Dit maakt dat er voor de gehele provincie Kabul (met uitzondering van de stad Kabul) 180 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Kabul in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal burgerslachtoffers in verhouding met het aantal burgers.

Het gros van het beperkt aantal gewelddaden die in Surobi plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. Volgens de meerderheid van de beschikbare bronnen staat het district onder controle of invloed van de overheid en er is amper rapportering van intern ontheemden (IDP's) die het district verlaten omwille van conflict-gerelateerd geweld.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Surobi, provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict."

De Raad stelt vast dat het gros van de nieuwsberichten die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt geen betrekking hebben op de situatie in het district Surobi, doch wel op de Afghaanse hoofdstad Kabul. Het enige bij het verzoekschrift gevoegde persbericht dat betrekking heeft op de situatie in het district Surobi dateert al van 6 augustus 2015 en kan dan ook moeilijk als voldoende recent worden beschouwd om

een ander licht te werpen op de bovenstaande analyse. Aldus brengt verzoeker geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie in het rechtsplegingsdossier niet correct, dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal er in zijn aanvullende nota de verkeerde conclusies uit zou hebben getrokken. Bijgevolg wordt de voorgaande veiligheidsanalyse van het district Surobi in de provincie Kabul door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gelet op wat voorafgaat concludeert de Raad, in navolging van de commissaris-generaal dat er voor burgers in het district Surobi, in provincie Kabul, actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtu machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.8. Een schending van het proportionaliteitsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier. De loutere omstandigheid dat verzoeker een jonge leeftijd heeft, doet hieraan geen afbreuk, temeer nu hij getracht heeft de Belgische autoriteiten te misleiden door zich jonger voor te doen dan hij in werkelijkheid is.

2.3.9. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.10. Waar verzoeker in het tweede middel nog aanvoert dat rekening moet worden gehouden met zijn recht op gezinsleven, zoals gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM, en dat hij in de periode van twee en een half jaar tussen het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming en het nemen van de bestreden beslissing het nodige heeft gedaan om zich in te burgeren, zich gehecht heeft aan België en hier zijn belangen verder wenst te situeren, wijst de Raad erop dat dit enkel dienstig kan worden aangevoerd wanneer het privé-, familie- of gezinsleven daadwerkelijk geschonden dreigt te worden. Een loutere beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus zonder daaraan gekoppeld bevel om het grondgebied te verlaten, houdt geen schending in van de voornoemde verdragsbepaling. Het komt de commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad *in casu* enkel toe om na te gaan of verzoeker een nood heeft aan internationale bescherming.

2.3.11. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen

vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend negentien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

D. DE BRUYN